

JANA JAVORSKÁ

JAN DONNIE DIVIŠ

SMYSLNÉ NESMYSLY

JANA JAVORSKÁ
JAN DONNIE DIVIŠ

SMYSLNÉ NESMYSLY

DOKONALÝ MANIPULÁTOR

Ležel polonahý natažený na gauči a projížděl seznam čísel v telefonu. Nudil se. Hledal nějakou snadnou oběť, se kterou by si na chvíličku pohrál. Neměl rád vzpurné samičky, proto brouzдал dlouho sem a tam a nějak se nemohl rozhodnout, kterou krásku by poctil svojí přízní.

Dneska se mi o tobě zdálo.

Vyskočila na něj zpráva na displeji. Usmál se.

„Hanička. Jo, ta by stála za hřích,“ pomyslel si. V ten moment mu ulehčila volbu. Rychle jí odepsal.

Doufám, že ten sen byl aspoň erotický.

Byl. Jenže pořád je to jenom sen.

A nebylo by lepší ho uskutečnit? Sny jsou fajn, ale realita je přece o chlup zajímavější.

Když ty pořád pracuješ. S tebou je to těžký.

Něco vymyslím, neboj se.

Snažil se ji uklidnit, aby příliš nenaléhala. Neměl rád, když se mu dotěrné ženské pletly do života a chtěly si ho přizpůsobit podle sebe. Mnohem raději si vše řídil sám a nerad se někomu podřizoval. On nemusel. Ve svém postavení to neměl vůbec zapotřebí. Všichni mu vždy šli na ruku, neboť se obávali jeho rozmrzelosti. Proto vyžadoval, aby se mu i partnerka podvolila bez sebemenších průtahů a odporu.

To by bylo moc fajn.

Co děláš, kočička?

Ležím a myslím na tebe.

Hmm, to je vzrušující. A co hezkého máš na sobě?

Saténovou noční košilku.

Tak to bych rád viděl. Pošli se mi, prosím.

A co za to, brouku?

Co bys chtěla?

Tebe, Martínku! Jak jinak?

Jsi tak nádherná. Moc mě vzrušuješ. Nemůžu se dočkat, až tě políbím a ochutnám tvé rty.

Na displeji mu přistála erotická fotografie. Ovšem. Hanička nikdy nezklame. Její obnažené tělo ho velmi vzrušovalo. Červené podvazky a černé krajkové kalhotky a punčošky byly léčivým balzámem pro jeho unavené oči. Nejrady by ji hned ohnul a pořádně se s ní pomiloval. Představa, jak jí ty rajcovní kalhotky pomaloučku stahuje, ho brzy vybičovala k erekci.

Bože! Jsi tak nádherná! Více se mi odhal, ať mohu v duchu líbat tvoje krásné nahé tělíčko.

Chci vidět, jak jsi vzrušený.

Uvidíš, miláčku. Jen mi ještě pošli fotku. Nutně tě musím spatřit v celé tvojí kráse.

Další dvě hříšné fotky přišly obratem. Jedna už bez kalhotek s rukou položenou do klína a druhá odhalující téměř vše pod průsvitným kouskem červené krajkové košilky.

Tak kde to vázne? Naléhala na něj Hanička. On se však k posílání vůbec neměl.

Vychutnávám si tvoji božskou dokonalost, moje sladká.

A jak si mám vychutnat já tebe, když mi nic nepošleš?

Ale no tak, miláčku. Jsi úžasná. Máš perfektní tělíčko. Nemůžu od něj odtrhnout pohled.

Potřebovala bych pohladit. Postěžovala si.

Tak přijed'. Ted' hned. Jsem tu jenom pro tebe, to přece moc dobře víš. Kdykoli si vzpomeneš na Martínka, bude tady.

Tak trochu už znal její rodinné poměry. Tušil, že ona jen tak nepřijede, protože se bojí svého buranského manžela. Ten její despota ji omezoval v pohybu a sama nesměla pomalu jít ani nakoupit. Bylo mu jí líto. Bohužel však pro ni nemohl nic udělat a ani nechtěl. Nepotřeboval problémy. Nerad se vměšoval do cizích věcí. Jeho vlastní vztah se rozpadl teprve nedávno a on věděl, že pořádek si v životě musí zjednat každý sám.

Haničku potkal před rokem na jedné akci pořádané jejich firmou. Byla milá a příjemná. Zajiskřilo to mezi nimi na první pohled. Ovšem on si nemohl dovolit udělat jakýkoli krok, neboť by to v daný moment nebylo profesionální. Přesto mu její oči nedávaly spát a on po ní zatoužil. U žen měl vždy nemalý úspěch. Snažil se jim porozumět a pečlivě vždy poslouchal, co mu říkaly. To stačilo k tomu, aby mu zobaly z ruky.

Další náhodné setkání ho utvrdilo v tom, že ona o něj také stojí. To už byla v rozvodovém řízení a nemusela se bát nevole svého chotě. Martin tak nedokázal odolat jejímu půvabu a při večerním firemním posezení všech účastníků akce v zahradní restauraci využil příležitosti a zatahl ji za roh a vášnivě políbil. Nebránila se. Od té doby zůstali v kontaktu a čas od času si napsali. Teda spíše psala ona. On sám se v tomto směru příliš neangažoval, pokud se zrovna nenudil, ale i to bylo jen vzácně.

Vždy se snažil být milý, protože to jediné na jeho samičky zabíralo. Lichotky a dárečky mu zaručeně dopomáhaly dostat přesně to, po čem v daný moment zatoužil. V jeho případě to byly erotické fotky všech kočiček, jejichž kontakty a obrázky měl v telefonu uloženy ve zvláštní tajné složce. V momentě, kdy mu přistály na displeji, si je hned zálohoval, aby si je odesílatelka mohla obratem zase smazat v domnění, že po nich nikde nezůstane ani stopa.

Stále jich neměl dost a žebral o další. Umně dotíral a manipuloval svými ovečkami tak, že i ty nejotrlější nedokázaly dlouho vzdorovat a Martínkovi poslaly svůj odhalený obrázek. Nikdy je nemazal. Netušil totiž, která z nich bude zrovna k mání i poté, co se mu delší dobu neozvala. Mohl potom dopodrobna vyličit, jak má v mozku vyrytu zrovna tu její fotku a do nejmenšího detailu popsat, co na ní bylo, aniž by dotyčná měla vůbec tušení, že ji pořád ukrývá.

Všude, kam přijel, měl v záloze nejednu rádoby přítelkyni, která byla vždy ochotná poskytnout mu jistou dávku rozkoše v momentě, kdy zavolal nebo napsal. Strídal je tak dle okamžité nálady a jejich ochoty ihned přiběhnout na zavolání.

Ovšem Hanička byla čímsi odlišná. Přestože ho většinou poslouchala na slovo, mívala období, kdy se mu vzpírala, a to ho vzrušovalo. Stačila nepatrná neshoda v čemkoli a ona si postavila hlavu a odmítala dělat přesně to, co po ní žádal. U ostatních to bral jinak. Jakmile se nechovaly podle jeho představ, odmlčel se. Jenže Hanička byla tvrdohlavá a hravě svedla nedat o sobě vědět klidně i měsíc, aniž by se čímkoli připomněla. Dokonce se ani neprezentovala na sociálních sítích a on měl pocit, že se vypařila.

Když už se mu po ní začínalo stýskat, poslal jí alespoň pozdrav třeba z cyklistického výletu, kde se na fotce s přáteli usmíval od ucha k uchu. Věděl, že ten jeho úsměv zaručeně zabere a ona odepíše.

Byla pro něj zajímavá tím, jak se uměla smát a vtipkovat o všem možném. Byla chytrá, ačkoli nevystudovala žádnou vysokou školu, vlastnila jistou dávku selského rozumu a měla všeobecný přehled jako málokterá. To mu hodně imponovalo a dovedl s ní hodiny debatovat a ještě se u toho slušně nasmát.

Navíc jejich erotické hovory po telefonu, když nemohli být spolu, ho dokázaly dokonale vzrušit. Občas ho odrovnala tím, že mu namluvila roztouženým hlasem erotický vzkaz a poslala mu ho v momentě, kdy to vůbec nečekal. Jako kdyby měla na takovéto situace čich. Když pak měl chvíli a mohl si zvukovou zprávu v klidu poslechnout, zavolał jí, ale ona schválně hovor nepřijímala a jeho to dokonale vytočilo. S oblibou mu pak volala další den, aby se zeptala, zda si vzkaz přebral. To už se zklidnil a mohl o tom hovořit. Brzy na to vymyslel nějaké setkání, kdy ji vzal do náruče a všechno, co mu šeptala, do písmene splnil. Miloval tu hru. Ani si neuvědomoval, že

svým způsobem miluje i Haničku, přestože byla úplně jiná a v něčem tak trochu jako on sám. Rozuměli si a zbytečně se nedohadovali o hloupostech. Vždy si dokázali otevřeně o všem promluvit, přestože nebylo pokaždé na pořadu dne jen vyloženě příjemné téma.

Odolávala mu jen stěží. Byl okouzlující a příjemný. Se ženami to uměl a věděl přesně, jaké lichotky na ně v danou chvíli zabírají. Tušila, že není jediná a nějak se s tím i smířila. Sice ji to v prvopočátku jejich vztahu mrzelo, ale bála se, že ho ztratí úplně, když bude dělat žárlivé scény, proto raději rezignovala a brala tolik, kolik jí ze sebe dobrovolně nabízel.

Někdy ji dovedl překvapit výletem za hranice všedních dnů, kdy ji vyvezl někam daleko do hor nebo k moři, aniž by něco plánoval. Jen se zeptal, zda si může vzít volno a unesl ji. Potom se třeba měsíc neozval a ona byla smutná, v obavách o to, co přijde. Ovšem nedokázal ji trápit dlouho. Navíc Hanička byla naštěstí trpělivá a neuháněla ho neustálými zprávami, jak moc se jí po něm stýská. Možná i to byl důvod, proč měl pro ni slabost. Byla pro něj k dispozici vždy, když po ní zatoužil a nevyžadovala žádné zvláštní zacházení jako některé, se kterými se občas seznamoval.

Sbal se na týden, pojedeme k moři, oznámil jí jen tak mimochodem, bez jakéhokoli úvodu, či pozdravu.

Hanička málem vyjekla radostí. Vyškemrat v práci volno v době dovolených bude jistě nadlidský výkon, ale doufala, že se jí to povede i za cenu přesčasů.

Jsi úžasný. Kdy jedeme a kam?

Zítřka ráno tě vyzvednu a nech se překvapit.

To mi nemůžeš dělat! Víš dobře, jak jsem zvědavá.

Stejně ti to nepovím. Tak zítřka v osm. Buď připravená. Moc se na tebe těším, miláčku.

Nenaléhala. Nemělo to cenu. Když si něco usmyslel, nedalo se s ním hnout ani o píď. Jediné, co mohla, bylo začít se těšit a rychle si sbalit to nejnutnější, co by mohla celý týden u moře potřebovat.

Itálie, riviéra Rimini. Nechtělo se jí ani věřit vlastním očím, když spatřila hotel přímo u pláže, kde měli bydlet. Apartmán v pátém patře byl přímo snový. Rozhled široko daleko na moře jí učaroval. Jako kdyby jí z té krásy docházel dech. Stála na balkóně a vychutnávala si tu čerstvou vůni mořského vzduchu.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se Martin, když postavil zavazadla vedle postele. Sundal si hodinky a spolu s telefonem je odložil na noční stolek.

„Nádhera! Je to něco úžasnýho! Čím jsem si to zasloužila?“

Přistoupil k ní zezadu a objal ji. Zabořil nos do jejích dlouhých vlasů a zašeptal:

„Jsi stejně úchvatná jako to moře.“

Přitiskla se k němu. Položila mu hlavu na rameno.

„Ani nevíš, jak moc jsem tohle potřebovala,“ prohodila.